

Λίγες ημέρες πριν από το εφετείο του συντρόφου μας Νίκου Α.

τί παραπάνω μπορούμε αλήθεια να προσθέσουμε; Με τις συντρόφισσες και τους συντρόφους από το antiifa community και τους/τις outsiders κολλήσαμε ήδη μερικές χιλιάδες αφίσες για την υπόθεση. Επίσης διοργανώσαμε ένα antiifa live για την πολιτική υπεράσπιση του Νίκου. Υπογραμμίσαμε ξανά και ξανά ότι ο σύντροφος δεν είναι μόνος· είναι ένας από εμάς. Κι είναι ένας από εμάς, όχι μόνο και όχι κυρίως επειδή ανήκει στην τάδε ή τη δείνα συλλογικότητα· είναι ένας από εμάς γιατί σ' αυτή τη δίκη σκάνει το βάρος πολιτικών και κινηματικών επιλογών που τον ξεπερνούν.

Αν αξίζει λοιπόν να προσθέσουμε κάτι στην πολιτική υπεράσπιση του Νίκου, είναι μερικές -ακόμα- εξηγήσεις. Μια -ακόμα- μικρή συμβολή στην πολιτική υπεράσπιση του Νίκου Α. Και μια υπενθύμιση: ότι ευθύς εξαρχής η εμπλοκή του σ' αυτή τη δίκη οφείλεται κατά κύριο λόγο στην ενεργητική συμμετοχή του στη συλλογική μας δράση όλ' αυτά τα χρόνια.

Αυτό είναι το αόρατο κατηγορητήριο απέναντι στον Νίκο. Ένα σύνολο ανθρώπων, σχέσεων και επιλογών μέσα στα χρόνια, το οποίο φυσικά δεν μπορεί ούτε να δικαστεί ούτε να καταδικαστεί. Γιατί το κουβαλάμε περήφανα μέσα μας και δε το χαρίζουμε στην κρίση κανενός δικαστηρίου!

Ξεκινάμε: όταν συγκροτούσαμε τους πρώτους antiifa πυρήνες το φθινόπωρο του 2004, κάποιες είχαμε ήδη περισσότερα ή λιγότερα χρόνια πολιτικής οργάνωσης στα εγχειρήματα της οργανωμένης αυτονομίας στις πλάτες μας και κάποιοι όχι, λόγω ηλικίας ή άλλης πολιτικής διαδρομής. Κυρίως όμως όλες και όλοι είχαμε την επίγνωση ότι ο ρατσισμός και ο εθνικισμός ήταν ήδη καθημερινές κοινωνικές συμπεριφορές χρόνων, ορατές παντού γύρω μας, με όλη την συμβολική και υλική βία που κουβαλούσαν. Ήταν τα χρόνια του Μακεδονικού και των Ιμίων, ήταν τα χρόνια της κτηνώδους επίθεσης απέναντι στη ζωή και την αξιοπρέπεια εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, μεταναστ(ρι)ών εργατ(ρι)ών από το πρώην ανατολικό μπλοκ. Ήταν τα χρόνια της ελληνικής καπιταλιστικής belle époque και της εκτεταμένης βίας της.

Το δεύτερο μισό του 2004, το καλοκαίρι της ευrovision και των ολυμπιακών αγώνων και το φθινόπωρο του πογκρόμ εναντίον των αλβανών μεταναστών, έκανε σαφές πως οι καλοί καιροί τελειώνουν. Η κρίση αλα ελληνικά κατέφτανε πλέον με μεγάλη ταχύτητα αφού εξαντλούνταν ένας ολόκληρος κύκλος καπιταλιστικής αξιοποίησης με συμβολικό ορόσημο τους ολυμπιακούς.

Αυτή ήταν η συγκυρία μέσα στην οποία σχηματίστηκαν οι πρώτοι antiifa πυρήνες. Αυτά καταλαβαίναμε μέσες-άκρες. Αυτά έπιαναν διαισθητικά οι κεραίες μας. Κι αυτό που κάναμε εκείνα τα πρώτα χρόνια ήταν να επιχειρήσουμε να δώσουμε, με τις μικρές μας δυνάμεις, μια μεγαλύτερη υπόσταση κι ένα αίσθημα περηφάνιας σε αντιθέσεις και αρνήσεις ήδη υπαρκτές. Ήταν οι κοινότητες της δεύτερης γενιάς μεταναστών από τα Βαλκάνια και αλλού που έστηναν ήδη τις δικές τους γιορτές στις γειτονιές του κέντρου της Αθήνας. Ήταν τρελαμένες παρέες ντόπιων που περπατούσαν στενό-στενό τη γειτονιά τους εξαφανίζοντας κάθε ίχνος φασιστικού συνθήματος. Ήταν άλλες που έγραφαν αντιφασιστικούς στίχους στα θρανία τους κι άλλοι που έβαφαν ολόκληρους τοίχους σε παρόμοιο πνεύμα. Ήταν τα γήπεδα, ήταν οι συνοικιακές πλατείες.

Ήταν ένας ολόκληρος κόσμος, γεμάτος αντιφάσεις, μα πάνω απ' όλα πλούσιος σε αρνήσεις, καθημερινές και υλικές. Ήταν ένας κόσμος που ασφυκτούσε ανάμεσα στους καθημερινούς καταναγκασμούς και συμβιβασμούς αλλά ούτε και τον εξέφραζαν τα σύμβολα και οι πολιτικές παραδόσεις της εποχής.

Εκείνα τα πρώτα χρόνια του antiifa λοιπόν, αυτό που κάναμε ήταν ουσιαστικά πρακτικές, παρμένες από τον πλούτο αυτού του διευρυμένου υποκειμένου. Επιχειρούσαμε, πραγματικά και συμβολικά, να το συναντήσουμε στο δρόμο σβίνοντας ξανά και ξανά φασιστικά συνθήματα και γράφοντας τα δικά μας. Κολλώντας αφίσες και αυτοκόλλητα. Σαμποτάροντας και ακυρώνοντας εκδηλώσεις φασιστών στις γειτονιές μας, όπου οι διάφορες φασιστικές συμμορίες της εποχής προσπαθούσαν να πατήσουν το πόδι τους. Κι όλο αυτό το πράγμα, αυτά τα ξενύχτια με το σπρέυ στα χέρια και οι αφισοκολλήσεις μέχρι και στο τελευταίο σχολείο του λεκανοπεδίου, είχαν τελικά την πλάκα τους, παρά την κούραση: αντανάκλασαν και μετέφεραν μια αυθεντική συλλογική κραυγή από το κοινωνικό υπέδαφος, το οποίο έτρωγε στην μάπα την πρώιμη εκδοχή της ελληνικής κρίσης, ρατσισμό και καταναλωτικά όνειρα που όλο και στένευαν.

Σημαδεύοντας αυτή τη δυναμική και στοχεύοντας τα πιο εκτεθειμένα

τμήματα της πολυεθνικής εργατικής τάξης, η συμμορία x.a. επιχειρήσε να μεταμφιεστεί προσωρινά, κοπιώντας εδώς κι εκεί το οργανωτικό σχήμα των ρατσιστικών «επιτροπών κατοίκων» από τα τέλη του 2007, εκκινώντας από το Αιγάλεω. Ήδη ο κυρίαρχος λόγος είχε μετατοπιστεί στρατηγικά από το ιδεολόγημα της «ανάπτυξης», σ' εκείνο του «νόμου και της τάξης», όπου και εν πολλοίς έχει παραμείνει από τότε. Κι οι «επιτροπές κατοίκων» της εποχής δεν ενισχύονταν μόνο ιδεολογικά απ' αυτή την στροφή. Έγινε σχετικά γρήγορα σαφές ότι αυτή η ενίσχυση συνδεόταν με κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς του επίσημου ελληνικού κράτους. Είχε άκρες στα media, είχε αρθρώσεις με μαφίες, είχε σχέσεις συναλλαγής και συνεργασίας με ολόκληρα αστυνομικά τμήματα.

Κι όμως: αυτή η πρώτη και άγουρη εκδοχή του «μπάτσι, tv, νεοναζι...» απέτυχε καταρχήν να εδραιωθεί. Απέτυχε γιατί, τόσο εμείς, όσο και άλλα πολιτικά εγχειρήματα, καταδείξαμε στον λόγο και την πράξη με μεγάλη ένταση, ότι η ταμπέλα του «κατοίκου» ήταν απλά μια παραλλαγή για ρατσιστές και φασίστες. Απέτυχε, όμως, και γιατί οι αρθρώσεις μεταξύ κράτους και παρακράτους δεν είχαν αποκτήσει ακόμα την οργανική σχέση που θα βλέπαμε μπροστά μας τα επόμενα χρόνια.

Ξέρουμε όλες και όλοι τί επιτάχυνε δραματικά την ωρίμανση αυτής της σχέσης: η απόπειρα του ελληνικού κράτους και κάθε θεσμού και μηχανισμού του να απαντήσει στο ξέσπασμα της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκεμβρίου του 2008. Ήταν ένα αυθεντικό κοινωνικό ξέσπασμα με αφορμή μια μπάτσιγκ δολοφονία, το οποίο σημάδευε, πολύ σωστά, έναν από τους σιδερένιους βραχίονες του ελληνικού κράτους: την αστυνομία. Και την σημάδευε στο δρόμο με κάθε τρόπο και για τρεις ολόκληρες εβδομάδες: με βρισιές και κατάρες, αλλά και κάθε διαθέσιμο αντικείμενο. Σημάδευε το βραχίονα που αναβαθμιζόταν υλικά και ιδεολογικά καθώς αποκτούσε όλο και πιο κεντρικό ρόλο στη διαχείριση της κρίσης αλα ελληνικά. Μιας κρίσης που συγχρονιζόταν πλέον με όσα είχαν αρχίσει να συμβαίνουν σε διεθνές επίπεδο.

Μετά από τόσα χρόνια που έχουν μεσολαβήσει, μπορούμε να το πούμε πλέον με μια σχετική βεβαιότητα: *το ελληνικό κράτος και οι κοινωνικές του συμμαχίες προεικόνισαν την εποχή της κρίσης*, βάζοντας σε λειτουργία τον μηχανισμό της αντι-εξέγερσης, από τις αρχές του 2009. Γι' αυτό τον σκοπό ανέσυραν μια συμμορία μαφιόζων και μπράβων από τη γενική αφάνεια και την εκτόξευσαν μέσα σε ελάχιστο ιστορικό χρόνο στην κεντρική πολιτική σκηνή. Ποιό ήταν το συνδετικό φαιό νήμα μεταξύ αντι-εξέγερσης και διαχείρισης της κρίσης; Εκκινώντας από τους μετανάστες και τις μετανάστριες, η εμπέδωση, με κρατική αρωγή και προστασία, της νέας κυρίαρχης αλήθειας: ότι η πολυεθνική εργατική τάξη, οι από-κάτω σ' αυτή τη χώρα, είναι τόσο αναλώσιμοι/ες, όσο επιβάλλουν οι περιστάσεις της «εθνικής καπιταλιστικής ανάγκης», όσο απαιτούν οι επίσημοι κι ανεπίσημοι μηχανισμοί δημόσιας τάξης, όσο επιτρέπουν τελικά οι πραγματικοί ταξικοί/κοινωνικοί συσχετισμοί.

Η συμμορία x.a. ανέλαβε να φέρει σε πέρας, εδώς κι εκεί, μέρος της «χειρωνακτικής» εμπέδωσης της νέας κυρίαρχης αλήθειας: γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά (με κεντρική επιλογή και ιδιαίτερη ένταση στη Νίκαια, το Κερατσίνι και το Πέραμα, όπως αποδείχτηκε δυστυχώς αργότερα), πόλεις και κωμοπόλεις σε όλη την επικράτεια βρέθηκαν στο στόχαστρο του κράτους της έκτακτης ανάγκης, με αιχμή την συμμορία. Γραφεία άνοιξαν, τάγματα εφόδου έκαναν τακτικές εμφανίσεις επιχειρώντας να κατοχυρώσουν ένα

κλίμα γενικευμένου φόβου, και συλλογικά πολιτικά εγχειρήματα, ομάδες, στέκια και καταλήψεις βρέθηκαν -βρεθήκαμε- υπό μεγάλη πίεση να υπερασπιστούμε μαχητικά τις γειτονιές μας, τις σχέσεις και τα περιεχόμενά μας.

Παράλληλα όμως, ένα μεγάλο πλήθος κοινωνικών υποκειμένων ενέταξαν την αντίθεση στην συμμορία στην καθημερινότητά τους, ανεβάζοντας διαρκώς το κόστος της πόλωσης για τους κρατικούς και παρακρατικούς σχεδιασμούς. Με άλλα λόγια: η ίδια η ανάδυση της συμμορίας άρχισε να μεγενθύνει τα ήδη υπαρκτά προβλήματα δημόσιας τάξης και να τους δίνει και συγκεκριμένα πρόσημα. Όμως αυτός ο πόλεμος χαμηλής -και ενίοτε υψηλότερης- έντασης σε όλη την επικράτεια δεν θα μπορούσε να είναι αναίμακτος για τις γραμμές μας, μεταφορικά και κυριολεκτικά. Και δυστυχώς δεν ήταν: η δολοφονία του Παύλου Φύσσα/Killah P. υπήρξε το σημείο χωρίς επιστροφή για κείνη τη φάση διαχείρισης της κρίσης, η οποία αντιμετώπιζε την συμμορία ως «νόμιμο εταίρο», σε πρώτο πλάνο.

Από τότε και μετά το κράτος της έκτακτης ανάγκης μεταμφιέστηκε πρόσκαιρα σε «αντιναζιστικό» κράτος, εντάσσοντας μέχρι και σήμερα την παραπλάνηση, την απόκρυψη και την παρακάρχη ως συστατικά τμήματα της παραλλαγής του καμουφλάζ του, με επιτυχία. Πρόκειται για την εποχή της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ -με εναλλασσόμενα ακροδεξιά δεκανίκια- η οποία έχει καταφέρει εν πολλοίς να αμβλύνει τις εντυπώσεις της διαχείρισης της κρίσης, κρατώντας φυσικά όλη την ουσία: εν τέλει, κάθε εποχή εικονικότητας και φτηνών συμβολισμών έχει τους παλιότερους που της αντιστοιχούν.

Πριν επικρατήσει πάντως αυτή η εποχή, εκεί όπου η σκυτάλη άλλαζε χέρια, κατά τους τελευταίους μήνες του 2014, υπήρξε μια αντιφασιστική διαδήλωση, ανάμεσα σε πολλά άλλα, κρίσιμα και σημαντικά: μια διαδήλωση, ή καλύτερα κάποια τμήματά της, γυναίκες και άντρες, οι οποίοι/ες έπρεπε να εμπεδώσουν το νέο κυρίαρχο πολιτικό διπολισμό που είχε μόλις γεννηθεί, και φυσικά να πάρουν θέση. Υπήρξε μια διαδήλωση, η οποία αντιμετωπίστηκε με την κεκτημένη ταχύτητα του κράτους έκτακτης ανάγκης, αλλά και ως μια ευγενική χειρονομία-προκαταβολή υπέρ της «αριστερής ελπίδας»: ήταν μια επίδειξη δύναμης αυτού του νέου διπολισμού, εναντίον όσων έστεκαν κόντρα στους εκβιασμούς του. Ήταν η αντιφασιστική διαδήλωση στο Κερατσίνι στις 18/9/2014, με τις 64 συλλήψεις. Ανάμεσά τους, και ο σύντροφος Νίκος Α. .

Σταματάμε αυτή την τηλεγραφική εξιστόρηση των συλλογικών μας πεπραγμένων εδώς, θέτοντας ξανά το ερώτημα: για τί πράγμα ακριβώς κατηγορείται ο Νίκος; Για όσα δεν έγιναν ποτέ γύρω από το δημαρχείο Κερατσινίου; Ή μήπως για πολλά απ' όσα προηγήθηκαν όλα τα προηγούμενα χρόνια; Για όλα εκείνα που έχουμε αναλάβει την ευθύνη, μαζί με δεκάδες και ενίοτε εκατοντάδες ή χιλιάδες άλλες κι άλλους;

Υποστηρίζουμε το δεύτερο. Γι' αυτό δεν είναι μόνος -για δεύτερη φορά- απέναντι στο βαρύ κατηγορητήριο. Γιατί σηκώνει ένα βάρος και μια ευθύνη που αντιστοιχεί σε πολλές και πολλούς ακόμα.

Γι' αυτό είναι ένας από εμάς.

1. **ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΑ ΝΙΚΟ Α.**
Παρασκευή 17.6, 9:00
Δικαστήρια Πειραιά

2. **antifa LIVE vol.30**
Πολιτικές υποστήριξης του συντρόφου μας Νίκου Α.
Κυριακή 10/06
21:00
Νίκος Α.

3. **Ο Νίκος Α. είναι ένας από εμάς.**
Προβολή αντιφασιστικών δράσεων προς υπεράσπιση του Νίκου Α. -ανάλυση- & βάρ
15/06 > 20:00
Δικαστήρια Σοφίας

1. **Κάτω τα χέρια απ' τον αντιφασίστα Νίκο Α.**, Αφίσα πολιτικής υποστήριξης και κάλεσμα στα δικαστήρια από το antifa community. Κάλεσμα: Παρασκευή 17/06 στις 9:00, Δικαστήρια Πειραιά.

2. **Antifa Live vol.30**, Πολιτικής υποστήριξης στον Νίκο Α., Παρασκευή 10/06, Σκοπευτήριο-Καισαριανής Γεωπονική Σχολή

3. **Προβολή αντιφασιστικών δράσεων προς υπεράσπιση του Νίκου Α.** - και όλων μας & bar οικονομικής ενίσχυσης από το Antifascist Action στο Στέκι Περιστέριου την Τετάρτη 15/06 στις 20:00.